REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XIX – studeni 2013.

Civilizacija je mrtva

Otto Skorzeny – lice s ožiljkom

Bitka za besmrtnost

Ben Klassen:
Žanjimo dok još uvijek sija sunce

civilizacija je mrtva

Bijela rasa se smanjuje, pada u vatreni pakao uništenja, u bezdan. Kako propada bijela rasa, propada i svijet. Ovakvo stanje propadanja zaista je tragično i mora se obrnuti. Nikada prije u dugome postojanju naših ljudi nije se pojavila tako velika, svijetska prijetnja našoj rasi. Bilo je sličnih, mračnih događaja u našoj povijesti koji su negativno utjecali na nas i našu kulturu, no niti jedan od njih nije nas ugrozio kao ova današnja prijetnja.

Zla kob i sumornost obilježuje doba koje je unakazilo snagu bijelih ljudi u Europi; Tamno doba. Vrijeme puno nepoznavanja, praznovjerja, mučenja i stagnacije koje je prouzročeno židovskim učenjima kršćanstva. To upropaštenje izbrisalo je nadu za milijune ljudi dok su bili prisiljeni "pokriti se ušima" i klanjati izmišljotinama za koje prije nisu čuli. Ako se nisu pokoravali čekao ih je niz dijaboličnih muka i mučenja.

Usred atmosfere kršćanske kontrole, intelektualni podhvati besramno su se gazili, smrću kao čestim rješenjem posjedovanja "zabranjenih" knjiga. Na mnoge od tih knjiga danas gledamo kao prosvijetljena, najbitnija dijela klasičnog doba. Kao rezultat blokade intelektualnog prirasta, stoljeća su se polako valjala izbjegavajući napredke koje bi bijela rasa zasigurno napravila da se na nju nisu stavili kršćanski okovi.

Kako je snaga kršćanske Crkve polako opadala, kreativni duh koji prijanja uz našu vrstu probija se nevjerojatnom brzinom, kao da je puštena brana. Nastaje novo razdoblje - Renesansa, novo doba prosvjetljenosti i briljancije. Okovi Kršćanstva nisu razbijeni, samo opušteni, no to opuštenje je dozvolilo genijima kao što su Da Vinci, Raphael, Michelangelo i mnogim drugima da zasijaju. Potpuna destrukcija kršćanstva će zasigurno otvoriti vrata još mnogim genijalcima.

Dok je nesreća kršćanstva bila bolest u našem sistemu, bijela se rasa suočila sa mnogim neprijateljima koji su zaprijetili izvana. Napadale su se utvrde naših moćnih ljudi; Huni, Mauri, Mongoli i Turci. Svi ti narodi su nasrljavali na naše prostore, no preživjeli smo sve napade.

Glavni razlog za naše preživljavanje mnogih smrtonosnih napada je jedinstvo, ujedinjenost naših ljudi. Opravdano, nisu se svi bijelci ujedinili da se zaustave strani nasilnici, ali to je općenito smatrano kao "mi protiv njih" tip borbe. Cijeloukupnost bijele rase ostala je netaknuta kroz sve te događaje, ali prijetnja koja nam danas prijeti, nema oblik vojne invazije.

Infekcija koja razara bijelu rasu, u današnjici uza se ima oblik demoničnog židovskog i podmuklog izdajničkog tipa ljudi, "bijelih" ljudi koji surađuju sa neprijateljem. Naši bijeli prostori su puni štetočina koje piju krv našim ljudima dok pustoše i preuzimaju susjedstvo po susjedstvo. Dok je savršenstvo svijeta produkt kreativnosti bijele rase, ista se ta produktivnost uništava i gasi te se kutura bijelih naroda polako zaboravlja.

Stoga je jasno vidljivo za sve: Civilizacija je mrtva.

Usprkos penjućim preprekama na našem putu, nadmoćna grandioznost naših ljudi će dominirati kao i u prošlosti. Snaga i volja naše rase je toliko jaka da je pobjeda neizbježna. Jedina varijabla je da, što se tiče vremena, moglo bi nam trebati godinu dana da povratimo naše prostore, a moglo bi i sto. Iz gorućih pepela i destruktivne vatrene oluje koja hara kaotično, šireći pustoš, tamu i raspad, uzdignuti feniks bijele rase će se preporoditi.

Checkerboard Recordings proudly presents

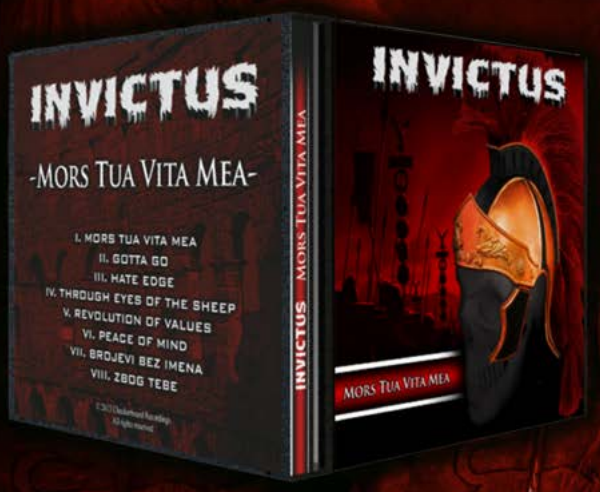

Second full length album of Croatian band INVICTUS. 8-track journey filled with pride, honour, anger and will to fight. Mix of hardcore/progressive style for awakening of White people spirit!

Limited to 200 pieces!
More info: www.creativitymovement.org/invictus
www.temnava.co.nf

WW arts

Ostara Publications

Ostara Publications intends to be the world's primary Eurocentric resource.

Developed in response to anti-white discrimination the world over, the study and expansion of the Eurocentric worldview is vital to the continued existence of our people and civilisation.

The company was founded in 1999 as a publishing arm for *March of the Titans, A History of the White Race* and has since expanded its range of resources to include works specially selected because of the contribution they bring to the subject.

www.marchofthetitans.com

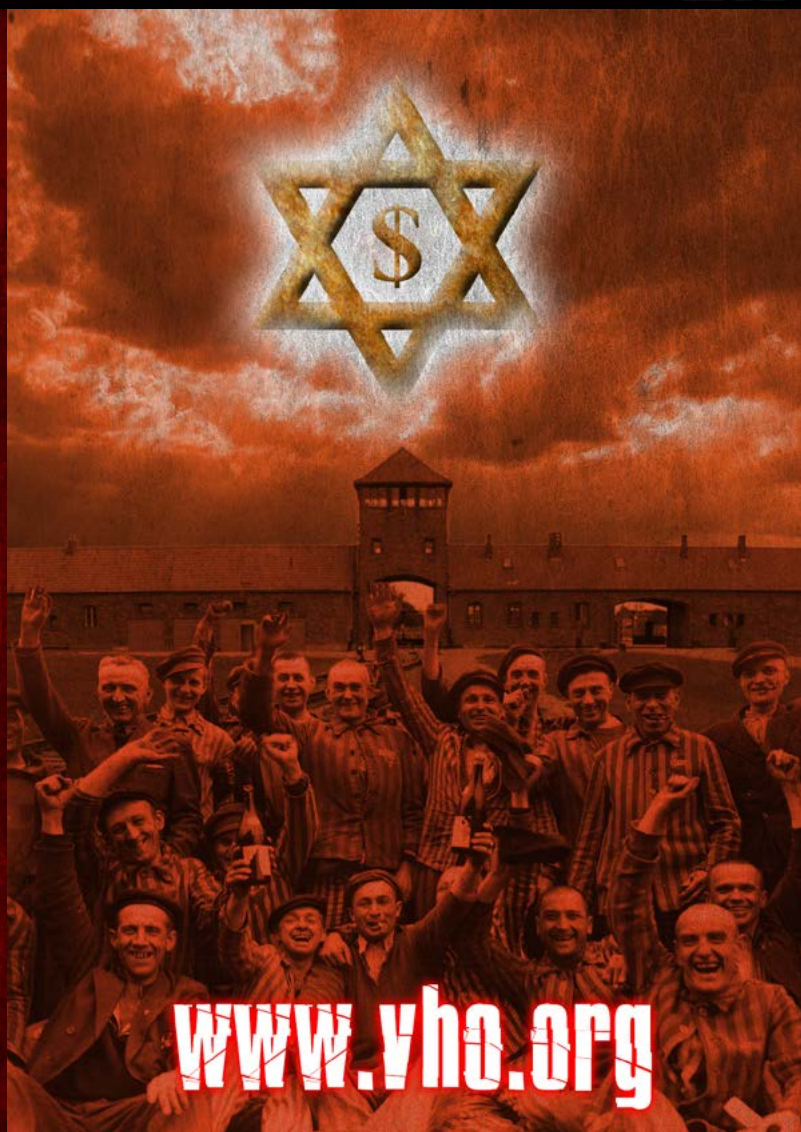

Otto Skorzeny – lice s ožiljkom

Otto Skorzeny rođen je u Beču 12 lipnja 1908 godine. Sa navršenih 18 godina započinje strojarski studij, nastavljajući svoju obiteljsku tradiciju. Pridružuje se i jednom od mnogih borbenih društava u Beču, te sudjeluje u ukupno 14 borbi sa sabljom. U jednoj od borbi zadobiva ozljedu na licu te mu ostaje veliki ožiljak, po kojem će ga mnogi neprijatelji i saveznici pamtiti kao ''lice s ožiljkom''. Tijekom tih borbi stekao je mnoga iskustva koja će mu kasnije dobro koristiti u ratovanju, kako je i sam rekao: "Nikad u ratu se nisam toliko bojao kao kada sam se borio u prvoj borbi pred svojim kolegama iz razreda".

Skorzeny se 1940 godine priključuje Austrijskoj Nacional-Socijalističkoj stranci te postaje radikalni pobornik ujedinjenja sa Njemačkom. Nakon Anschlussa radi za Ernsta Kaltenbrunnera. Visok preko 190 cm ubrzo postaje Hitlerov osobni tjelesni čuvar.
Odmah po početku rata dobrovoljno se javlja na obuku za Luftwaffe. Tada je već diplomirao za inženjera strojarstva, a imao je i iskustva u letenju u malim avionima i bila mu je žarka želja postati pilot. Nakon pet mjeseci obuke odbačen je jer je bio prestar.
U veljači 1940 priključuje se Wermachtu te biva postavljen u artiljeriju. Ubrzo biva prebačen u SS postrojbe, 1. diviziju "Liebstandarte Adolf Hitler" te sudjeluje u invaziji na Nizozemsku te Francusku. Zbog zasluga u borbi biva promaknut u poručnika te prebačen na balkanski front. Tu se još jednom iskazuje u borbama, te tokom ljeta 1941 sa SS divizijom "Das Reich" ulazi u Rusiju, ali u prosincu iste godine biva ranjen u glavu te je prebačen natrag u Njemačku.

Početkom 1942 zaposlen je u spremištu divizije "Liebstandarte Adolf Hitler". Bio je jako zaposlen, ali je propustio samu bitku na frontu. Zato u lipnju 1942 kreće u središte SS-a, gdje dobiva za zadatak osnivanje i obuku posebnih elitnih borbenih jedinica. U travnju 1943. Skorzeny postaje zapovjednik prve njemačke elitne jedinice komandosa nazvane "Friedenthäler Jagdverbände". U lipnju iste godine dobiva poziv u Orlovo gnjezdo, sjedište Adolfa Hitlera gdje pričaju o mogućnosti oslobađanja talijanskog duce-a Benita Mussolinija kojeg su zarobile nove Talijanske vlasti.

Skorzeny dobiva za zadatak njegovo oslobođenje, a za pomoćnika mu se dodjeljuje Kurt Student. Sljedećeg je dana Skorzeny već došao u Rim, ali saznaje da je Mussolini premješten iz zatvora Maddalena na istoimenom otočiću kraj Sardinije na nepoznatu

lokaciju. Nakon nekoliko dana obavještajne jedinice Skorzenya otkrivaju kako je novo mjesto na kojem se nalazi Mussolini zimski sportski centar Grand Sasso na visini od 2000 metara. Na takvoj visini nije bilo moguće iskočiti padobranima zbog prerijetkog zraka te su morali sletjeti.

Talijanski vojnici koji su čuvali Mussolinija nisu mogli vjerovati vidjevši kojom brzinom je Skorzeny sletio na potpuno nepristupačnom terenu te u nekoliko minuta prerasporedio svoje vojnike za napad, te su se predali bez ispaljenog metka.
Tijekom slijetanja oštetio se avion kojim su stigli, pa je Skorzeny morao zvati Gerlacha, privatnog pilota generala Studenta, koji je savršeno sletio, ali zbog malog prostora bilo je gotovo nemoguće ponovo poletiti. 12 vojnika okretalo je i nosilo avion, dok nije uspješno upaljen motor i Gerlach zajedno sa Skorzeny-em i Mussolinijem poletio. Treba spomenuti koliku je brigu Skorzeny vodio oko Mussolinija u to vrijeme, nije se htio ni trenutak odvojiti dalje 2 m od njega sve dok nisu stigli na siguran teritorij.

Nakon uspješnog oslobađanja Mussolinija Skorzeny dobiva naređenje da krene u akciju hvatanja Josipa Broza Tita, koji je već polako stvarao partizansku republiku u Bosni. U veljači 1944 Adolf Hitler šalje Skorzenya sa zadatkom da ubije Tita. Iako je cijela akcija protekla bez pogreške, Tito je ipak uspio pobjeći. Nakon rata pojavile su se glasine da je zapravo pravi Tito i ubijen u toj akciji te da ga je zamjenio dvojnik iz Rusije ali ipak su to samo nagađanja koja naravno nikad nisu potvrđena.
U listopadu iste godine Skorzeny dobiva zadatak hvatanja Miklosa Horthya, Mađarskog vođe koji je poticao predaju Mađarske Crvenoj Armiji.

Mjesec dana kasnije Skorzeny kreće i u svoju posljednju akciju, sa 2000 njemačkih vojnika preobučenih u američke uniforme ubacuje se među savezničke redove te izaziva rasulo u njihovim redovima tijekom Njemačke ofenzive kroz Ardene. Operacija "Greif", kako je bila nazvana, sijala je strah i nepovjerenje među Američkim vojnicima sve do kraja rata. Sumnja se da je Skorzeny planirao i atentat na generala Eisenhowera, ali to nikad nije potvrđeno, iako se zna da je Eisenhower bio prisiljen ostati dva tjedna zatvoren u svojem sjedištu u Versaillesu.

Otto Skorzeny sakriva se po planinama nakon rata pokušavajući se infiltrirati u civilno stanovništvo. 15. svibnja 1945. godine dobrovoljno se predaje saznavši kako ga savezničke postrojbe traže po okolnim selima. Bijaše optužen za ratne zločine ali je oslobođen svih optužbi u rujnu 1947 godine. U lipnju 1948 godine bježi iz zarobljeničkog kampa te odlazi u Madrid. Tamo postaje zapovjednik osobne zašitite Francisca Franca. Surađuje i sa Juanom Peronom u Argentini te pomaže bijeg i sakrivanje mnogih SS-ovaca. Posebno je aktivan pri dezinformiranju Mossada i ostalih cionističkih udruženja koja su tražila nacionalsocijaliste nakon rata. Aktivan je i pri organizaciji obrane Egipta od Izraelske invazije tijekom Izraelsko-Arapskog rata. Također postaje i moćni biznismen u Španjolskoj te 5. srpnja 1975. godine umire kao milioner.

Otto Skorzeny bio je ratnik inteligentnog uma i velikih fizičkih sposobnosti vođen snažnim idealima kojima je ostao odan cijelog života. Sakupljajući borbeno iskustvo stasao je u nepobjedivog borca koji je odnosio pobjede i u trenucima kada se cijelo carstvo rušilo. Njegovo lice s ožiljkom postalo je simbol straha neprijateljima koji su ga čak prozvali najopasnijom osobom Europe. I kada je rat završio on je nastavio svoju borbu. Ostao je vjeran svojim drugovima koje je spašavao od progona, svojoj ideologiji za koju je i dalje bio spreman boriti se u Španjolskoj i Argentini te otporu svojim neprijateljima što je činio u Egiptu. Živio je prema svojem životnom motu kojeg je zadržao do groba, "Meine ehre ist treue" (Moja čast je vjernost).

BITKA ZA BESMRTNOST

Mnogi neustrašivi pustolovi bili su u potrazi za medaljonom besmrtnosti. Je li itko pronašao ovu fontanu mladosti? Jesmo li svjesni herojskih duša koje su postigle taj cilj ili je to samo bajka zamišljena u umu kreativnog genija? Naša je dužnost da ispitamo ovu ludoriju kako bi shvatili da li je moguće ili ne nositi oklop vječnog života. Uostalom, tko ne bi brzo potrčao nakon što bi ugledao taj pjenušavi dijamant napola zakopan u pijesku?

Čak i u ovo doba znanstvene moći, ne postoji način da se održi fizička besmrtnost. Tijelo je osuđeno na smrt, bez obzira koliko to želimo promijeniti. Istina, bilo je onih koji su potisnuli stoljeće u godinama, no i oni su na kraju vidjeli kraj priče zvane život. Unatoč stalnim bujicama novca koje ulažemo u medicinska istraživanja, nismo ništa bliže vječnom životu nego što smo bili prije nekoliko tisuća godina. Je li stoga besmisleno nastojati zalagati se za besmrtnost? Tijelo sigurno nestaje, ali postoji li neki drugi način da postignemo naš cilj?

Unatoč našem tjelesnom nestanku, možemo nastaviti živjeti u umovima drugih ljudi nakon našeg odlaska u smrt. Velikim i plemenitim djelima možemo ugravirati naša imena tako neizbrisivo u srca ljudi, da će biti nemoguće zaboraviti ih. Zdušnim doprinosom našem pohodu nećemo samo naći zadovoljstvo u našem djelovanju, nego, ako su naša djela dovoljno velika, naše potomstvo će nas zauvijek pamtiti. Ova predanost može biti u mnogim oblicima, poput širenja naše uzvišene poruke masama, ili financijske potpore, ili pisanja epskih remek-djela za buđenje našeg moćnog naroda, ili mnoga druga produktivna sredstva. Duh Klassena i drugih velikana nikada neće nestati iz naših umova i oni će dokazati da besmrtnost postoji. Iako oni ne mogu hodati među nama, njihova suština nestati će samo ako nestane naša rasa.

Iako se svi borimo na našem svetom putu i htjeli bi priznanja za naše uspjehe, moramo biti svjesni da postoji viši oblik besmrtnosti od onog individualnog. Sigurno da ti hrabri junaci koji osvjetljavaju put pravednosti moraju biti poštovani, ali bez onih koji su postali besmrtni noseći našu zlatnu rasu u obliku obitelji, bili bismo potpuno uništeni. Jedino velikim i zdravim obiteljima možemo ponovno naseliti ovaj svijet našom aristokratskom vrstom. Stoga, propagiranje našeg naroda i rase je od najveće važnosti za osiguranje njegove besmrtnosti.

Naše putovanje kroz dimenzije beskrajnog života pokazalo nam je da kroz moćna djela i rađanje možemo održati život pored naše svjetovne smrti. Međutim, ne moramo birati između toga. Moramo prihvatiti obje opcije s krajnjim veseljem slično kao što ćemo vladati našim bojnim sjekirama u Rasnom Svetom Ratu. Naše sjekire trebale bi biti s duplim oštricama da predstavljaju naše činove odvažnih djela na jednoj oštrici, dok će druga simbolizirati našu obitelj. S ovim energičnim besmrtnim oružjem moramo jurišati u bitku.

HomeFront Publications

For the Racially Conscious Home

homefrontpublications.org

Ben Klassen:
Žanjimo dok još uvijek sija sunce

Naučimo lekciju: nikad neće biti bolji trenutak nego sad da zajednički otpočnemo našu akciju.

U zadnjem poglavlju (broj 73) Biblije Bijelog Čovjeka, naveo sam nekoliko izgovora koje naši bijeli rasni drugovi često ponavljaju da bi izbjegli ili odugovlačili hvatanje u koštac sa ovom užasnom dilemom u koju je bijela rasa nesvjesno upletena. Bijela rasa je u užasnoj zamci i uskoro će biti uništena kao biološka vrsta, u to malo sumnja bilo koji misleći bijeli čovjek koji je razmotrio situaciju. Čak nitko ne negira ni to da je židovski aparat danas u vrlo moćnoj poziciji da može uništiti bijelu rasu, fanatično je okrenut ka tome i ispoljava bijes sve više i više.

Da u Kreativizmu već imamo pokretač, vjerovanje i program uz pomoć kojih ćemo konačno riješiti problem i zgnječiti ga za sva vremena, čak i tu činjenicu prihvaća većina naših istomišljenika. Onda, u čemu je problem?

Najveći problem sa kojim se suočavamo jest apatija i izgovori koje ljudi koriste umjesto da poduzmu akciju, militantnu i značajnu. U kreativističkom kredu broj 73 (Biblija Bijelog Čovjeka) već sam naveo neke od njih i također sam nacrtao kvadrat sa posljedicama koje će nas zadesiti ako ubrzo ne budemo reagirali kao cjelina. Nakon što sam napisao to poglavlje, postoji i jedan dodatan alibi čija je posljedica ogromna, a koji nisam spomenuo, a često sam ga bio u stanju čuti. Taj argument je sljedeći: "Amerikancima je potrebna velika nesreća koja će ih zadesiti prije nego što se probude iz sna. Njima je i dalje vrlo udobno - svi jedu dobro, nitko nije gladan, a ako ne mogu ili ne žele raditi, uvijek mogu pribjeći socijalnoj pomoći, jer će ih sama vlada hraniti. Dok oni imaju pored sebe pivo i televiziju, neće biti dostupni i neće slušati nikakvo upozorenje o urušavanju ili nekoj velikoj nesreći. Tek nakon što se sistem uruši, kada bude neimaštine i gladi, kada izbije veći rasni rat koji će urušavati zemlju i kad se krv prolije ulicama, onda, tek onda i samo onda, Amerikanci će se probuditi, vidjet će svjetlost i preuzet će drastičnu akciju kako bi uništili neprijatelja."

E upravo tako glasi njihov argument.

Ima jedan dio ovog argumenta sa kojim se u potpunosti slažem, to je da će krv liti ulicama Amerike i to u velikim količinama. Bit će rasnog rata, prvi obilježeni cilj bit će bijela rasa. Vjerujem u to jer svaki dokaz ukazuje da Židovi planiraju takav pokolj za Ameriku, kao što su to na okrutan način provodili tokom mnogih vjekova. Sigurno će se to desiti prije 1990-e i to sam rekao u prvom poglavlju Biblije Bijelog Čovjeka. Uvjeren sam da će oni to započeti čim prepune ovu zemlju dovoljnim brojem neprijateljskih obojenih rasa, što je inače proces koji se odvija namjernom i što većom brzinom koju Židovi mogu ostvariti. Kada bijela rasa bude dovoljno slaba, zbunjena i ranjiva, Židovi će izbaciti na površinu svoj bijes i pokušat će uništiti najljepše stvorenje prirode - bijelu rasu. Međutim, ostatak gore spomenutog argumenta je totalno lažan, jer kada se ostvari taj scenarij sa krvlju koja teče ulicama, bit će previše kasno.

Zapravo, ovo me podsjeća na jednu živu sliku tužne sudbine pjetlova, kada sam još uvijek bio dječačić na farmi u Saskatchewanu. Često smo nedjeljom uživali večerajući piletinu. S obzirom da smo imali naše vlastite piliće, sve što je bilo potrebno uraditi jest uhvatiti jednog od njih, naravno pijetla, staviti mu glavu na panj, uzeti sjekiru i odsjeći mu glavu. To je bio moment kad je akcija počinjala. Svatko tko je izvodio ovakav udarac sjekirom, bacao je pticu velikom brzinom na zemlju i brzo se je udaljavao od nje, jer je krv šikljala iz njegovog vrata i pijevac se je trzao i grčio vrlo nasilno, spotičući se bez mogućnosti da normalno stane na noge i razvlačeći se unaokolo, mašući svojim krilima sve dok za jedan minut-dva ne iskrvari do smrti i sve bude gotovo. Da, to nije lijepa slika, ali vas upozoravam, ovo predstavlja sliku koja je vrlo slična onoj koju bijela rasa može dočekati ako zapadne u veliku i mlitavu apatiju i pasivno bude

čekala "da krv poteče ulicama", prije nego što se Amerikanci probude i preuzmu stvar u svoje ruke. Kada kažem da ne držim obične prodike o nekoj teoriji, govorim o iskustvu iz povijesti, ali i o mom vlastitom iskustvu koje sam doživio u Rusiji, kao i o iskustvu moje obitelji.

Moj otac se je rodio u jednoj menonitskoj mirnoj i živahnoj koloniji, kao i njegov otac i njegovi djedovi. Nalazila se je u jednom plodnom području uz rijeku Molotečnu u južnoj Ukrajini. Kolonizirali su je moji menonitski preci otprilike počevši od 1804-e godine. S obzirom na njihovu marljivost i mukotrpni rad, kolonija je lijepo prosperirala i početkom Prvog svjetskog rata brojala je otprilike 30 tisuća sretnih i dobrostojećih ljudi razdvojenih u otprilike 50 sela i zaseoka.

Međutim, na početku 20-og stoljeća, u Rusiji je bilo oko 20 miliona Židova, punih mržnje i bijesa, željni da podignu ustanak i zavjeru da bi srušili rusku vladu i dinastiju Romanov. Tokom stoljeća oni su se pripremali, organizirali i kovali zavjeru da uruše cijelu društvenu strukturu, da stvore jedno krvoproliće, da ubiju najbolje, pogotovo bijele Ruse, te da cijelu populaciju pretvore u robove.

Osveta! Htjeli su se osvetiti svojim neprijateljima! A tko su bili njihovi neprijatelji? Pa cijeli svijet, jer im se je ispriječio na putu osvajanja cijelog svijeta. Kad se je ruska vojska urušila 1917-e godine dok je još trajao Prvi svjetski rat, Židovi u Rusiji su bili spremni. Uz pomoć svojih rasnih rođaka iz Sjedinjenih Država i cijelog svijeta, započeli su revoluciju, anarhiju, glad i najveće krvoproliće u povijesti.

Trideset miliona bijelih Rusa, i to onih najboljih i najprofinjenijih, aristokracija, intelektualci, stupovi društva, svi su se oni srušili pred pljuskom židovskih metaka, u jednoj operaciji prolijevanja krvi. Ovaj grč nasilja je valjda "probudio ljude"? Pa, nije probudio Menonite u koloniji pri Molotečni, niti ruske bijelce, pa da shvate tko im je stvarni neprijatelj. Iako ih je alarmirao da padnu u zastrašujuće očajanje, nije ih alarmirao da organiziraju neku konstruktivnu akciju. Nisu organizirali učinkovitu obranu niti našli neko značajno rješenje.

Kada je ovaj gadni holokaust završen (ako je ikad i završio), "neto" rezultat je bio - 30 miliona poubijanih bijelih Rusa, te Židovi sa svojim komunističkim aparatom na vrhuncu moći. Danas, 67 godina kasnije, Židovi su još uvijek snažno na svojoj poziciji i proširili su svoje smrtonosne pipke na sve zemlje svijeta, na neke koje su otvoreno komunističke, a na neke, kao što su Sjedinjene Države, lažno prikrivene, ali u svakom slučaju okrutno i u potpunosti pod njihovom kontrolom.

Tako da, hajde da analiziramo ovo u vezi glupog čekanja "da krv poteče ulicama" prije nego što se probudimo i organiziramo bijele ljude u Americi i cijelom svijetu. Jesu li možda bijeli Rusi shvatili holokaust koji se je planirao i proveo u djelo nad njima? Jesu li možda moji preci, Menoniti, to shvatili? Ne, nisu to učinili. Ni Rusi, ni Menoniti, ni moji preživjeli rođaci to nisu shvatili do danas.

Međutim, "bijeli" i "crveni" Rusi su ratovali jedni protiv drugih. Pa zar vas ovo ne podsjeća na "Sjever" i "Jug" u američkom građanskom ratu. E pa trebalo bi vas podsjećati. Židovi su zapovjedali obama zavađenim frakcijama dok su se obje frakcije međusobno tamanile. Židovi su jednostavno na savršen način manipulirali sjajnom strategijom PODIJELI I VLADAJ. I osvojili su nas. Rusi i moji preci Menoniti su jednostavno reagirali kao pijetao sa odsječenom glavom. Bacali su se i valjali bez ikakvog cilja u svim pravcima, bez jasnog i čvrstog cilja i totalno nezgrapno, sve dok nisu iskrvarili do smrti. Lijepe menonitske kolonije, tako napredne, potpuno su razorene i njihova nekad rastuća i sretna populacija u potpunosti je što pobijena, što poslana u Sibir, što raspršena po cijeloj planeti zemlji. Ja sam jedan od tih "raspršenih", koji je preživio.

Kad sam se ja rodio u malom menonitskom selu Rudnerveidu u veljači 1918-e godine, zaista je sve izgledalo tako tužno, ne samo za Rusiju, već i za moju užu porodicu. I zaista i jest tako bilo. "Bijela" i "crvena" armija su se odale jednoj krvavoj borbi i građanskom ratu, a dio njih se je upravo borio u zadnjem dijelu našeg malog sela u južnoj Ukrajini. Drugi dio se je borio upravo u zadnjem dvorištu naše kuće i nekoliko bombi je pogodilo našu kuću. Kad sam imao devet mjeseci, majka je rekla da sam se razbolio od difterije ili šarlaha (zaboravio sam točno što je bilo) i zamalo umro. U tom trenutku zavađene frakcije su i dalje pročešljavale naše

područje i širile štetu, anarhiju i razaranje.

Vojne akcije su bile propraćene nasilnim vojnim konfiskacijama, kaosom i glađu. Tokom te gladi koja je trajala od 1921. - 1922., pet miliona ljudi je umrlo samo u Ukrajini, od izgladivanja, među njima i mnogi menoniti. Danas, 67 godina kasnije, Rusija je i dalje pod okrutnom čizmom židovskog tiranina. Ja vas pitam - što biste danas uradili da započnete oslobodilački pokret koji će nas osloboditi od židovske tiranije pod ovakvim uvjetima? Zaista, stvari nisu otišle ovako daleko u samim Sjedinjenim Državama, barem ne još uvijek, a gdje ima života ima i nade. Mi (naša porodica) smo se oslobodili od te užasne dileme, i otišli smo u Meksiko 1924-e godine, zatim u Kanadu 1926-e godine. Devetnaest godina kasnije, emigrirao sam u Sjedinjene Države i napredovao. Ponavljam, dok smo živi ima nade, dok god nam je od koristi "struja ljudskih stvari"(citiram Shaekespearea - "the tide in the affairs of men") i preuzeti direktnu i značajnu akciju.

Postoji jedna moćna (a i vrlo bolna) lekcija koju moramo naučiti iz iskustva same povjesti tokom jednog kratkog perioda kao što je moj život. Naučio sam ja dobro ovu lekciju i naučio sam je na bolan način. Ova lekcija je prokleto jednostavna i glasi: "pripremite se da uništite svog nemilosrdnog neprijatelja, židovsku zavjeru, PRIJE NEGO što vaša glava bude na panju za sječenje drva". Kada sjekira počne padati nadolje, bit će previše kasno. Kao pijetao sa otkinutom glavom, čim krv počne teći ulicama, bijela rasa će se početi valjati okolo bez ikakvog čvrtog cilja, spotičući i bacakajući se, ubijajući se međusobno i na kraju iskrvariti do smrti. To nije dobar trenutak da se probudimo i počnemo se organizirati za preživljavanje bijele rase. Najbolji trenutak da to uradimo je SADA! Naravno da smo ovo trebali učiniti prije mnogo mnogo vremena. Podsjetimo li se na naše grijehe izbjegavanja, na ono što bijela rasa jest morala, ono što bi morala i ono što mora, lista je jednostavno nedostižna. Mogli bismo se vratiti 6 tisuća godina unazad i reći da su Egipćani trebali imati jednu rasnu religiju, što sam neprestano ponavljao. Ali sve je to sad već davno završena i prošla priča, i to se ne može promijeniti. Ono što možemo, to je da promijenimo sadašnjost kako bismo oblikovali budućnost. I ima previše toga što možemo uraditi i što moramo uraditi, i nikad neće biti bolji trenutak da se to uradi nego sad.

Pomisao da je anarhija idealni trenutak da se probudimo, organiziramo i ujedinimo opet bijelu rasu, nikad nije potvrđena u povjesti. Već sam pričao o Rusiji. Mogu pričati i o Mađarskoj, Rumunjskoj, Čehoslovačkoj, Angoli, Kongu, Rodeziji, Libanu. Teror, anarhija i krv na sve strane. Svaki put je Židov izvukao korist. Najsvjetliji primjer u povjesti, kada je jedan živahni narod organizirao sam sebe i suprotstavio se židovskom teroru, bila je Hitlerova Njemačka, tokom dvadesetih i tridesetih godina dvadesetog stoljeća. Nije provedena u djelo krvava revolucija kao ona u Rusiji 1917. Ne, to je učinjeno namjernim planiranjem, konstruktivno i intenzivnim zalaganjem, uglavnom mirnim metodama. Naravno, Njemačka je 1920-ih govina bila očajna, istina je da su uvjeti bili kaotični, ali moć koju je Hitler izgradio zasnivala se je na uvjetima koji su još uvijek bili civilizirani i dobro organizirani. Recimo, pošta je još uvijek funkcionirala, željeznice su i dalje radile punom parom. Ugljen se je sistematski iskopavao iz rudnika i tvornice su još uvijek proizvodile, iako letargično i pod židovskom manipulacijom. Ali još uvijek nije krv tekla ulicama niti je bilo totalne anarhije. Hitler je svoju moć izgradio na koliko-toliko civiliziranim osnovama. Kada su Rusi pljačkali Berlin, a Saveznici gađali Dresden iz zraka, više to nije bilo moguće ostvariti.

Ova lekcija bi morala biti bolno jasna nama koji smo ovdje u Americi, ali i bijeloj rasi širom svijeta. Usprkos našoj nemarnosti i našim glupostima iz prošlosti, nikad neće biti bolji trenutak nego sad da se organiziramo u realizaciji onoga što smo zacrtali zajedno (Opet pročitajte Kreativistički kredo broj 73 u Bibliji Bijelog Čovjeka).

Dozvolite mi da ponovim, ne postoji nikakva magična pilula niti formula pa da se oslobodimo naše dileme. Odgovor je u građenju snažnog rasnog pokreta koji će biti odlučan i moći slomiti židovsku moć. Mi imamo medije. Mi imamo resurse i imamo moć da ostvarimo to.

Moramo biti odlučni u tome, i boriti se protiv svake prepreke. Moramo postati odlučni i polarizirati se u jednom zajedničkom pogonu. Ne smijemo se više bacakati i razvlačiti okolo na stotinu strana kao pijetao sa otkinutom glavom(Pročitati ponovo broj 10, knjiga "Širenje Kreativizma", poglavlje "Poliglotski um"). Moramo poduzeti nešto. Moramo se polarizirati oko jedne rasne religije

i potaknuti naše ljude na akciju-ne samo da se osvete za najodvratniji pokolj u povjesti, već i da organiziraju našu rasu u jednu predivnu i zdravu društvenu strukturu koja će moći rasti i napredovati tokom sljedećih milion godina.

Kreativizam je odgovor. Imamo naše vjerovanje, program i osnovu. Ali bez pomoći i odlučne podrške, militantnost ne znači ništa. Moramo imati površku aktivista kako bismo osnovali svjetski zajednički blok i moramo imati aktivističke grupe razasute svugdje po njegovim područjima. Moramo imati oboje-i disperziju i polarizaciju. Ovo nije kontradikcija! Ovo je strategija preživljavanja na najbolji način, i Židovi su to prakticirali sa uspjehom tisućama godina. Jednog od ovih dana ću napisati članak koji je u potpunosti posvećen tome.

To znači sljedeće-morate stvoriti lokalne grupe naše Crkve u svojim područjima (čitati opet 10-o poglavlje u knjizi "Širenje Kreativizma") i učiniti da rastu i prošire se. Moramo se također polarizirati oko jednog vjerovanja, jednog programa, jedne vjernosti, kao što Židovi to rade. Moramo se polarizirati oko naše vlastite bijele rasne odanosti. U KreativizMU imamo sve to, imamo POTPUNI PROGRAM, KONAČNO RJEŠENJE, NAJVIŠE VJEROVANJE. Imamo sve to u potpunosti.

Pa hajde onda da se posvetimo zadatku i obavimo ga zajedno. Nikad neće biti bolji trenutak nego sad. Vječni napor je cijena preživljavanja i najbolje što možemo učiniti je da to prihvatimo. Kada sjekira bude padala iznad našeg vrata, bit će prekasno.

Učinimo da iskustvo ruske krvave priče bude lekcija za nas - da kaos, anarhija i neredi nisu najbolja vremena za ujedinjenje snaga bijele rase, još kad tome pridodamo i židovsko preuzimanje Poljske, Rumunjske, Čehoslovačke, Mađarske, Istočne Njemačke, Jugoslavije, Rodezije, Angole i mnogih drugih zemalja koje je zadavila židovska čelična komunistička ruka salivena od strane židovskih tirana, pitamo vas - koliko puta će nas udariti po glavi prije nego što naučimo ovu lekciju?

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!